

LBRIS

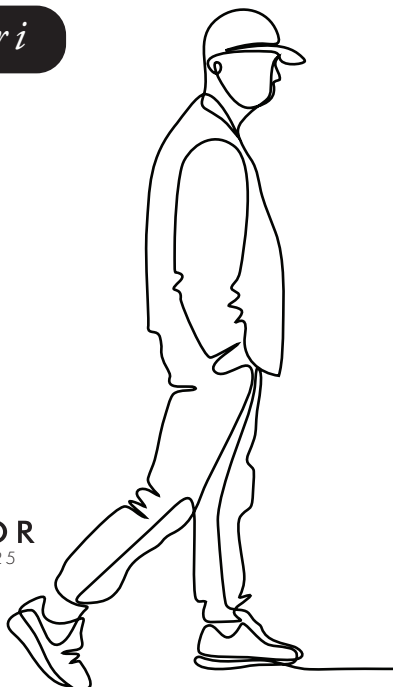
We know
books

Călin Otincelescu

SPRE TINE ÎNSUȚI

povestiri

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2025

Cuprins

Cuvânt înainte · 7

Ostrov · 13

Pagetale · 48

Paradisul boschetarilor · 59

Goana după aur · 74

237 · 88

Refugiul · 101

Spre tine însuți · 124

LBRIS

We know
books

Pentru Mamaie

Bunica mea – Vlad Cornelia „Dora”

Cuvânt înainte

M-am tot gândit ce anume sau dacă să scriu vreun fel de cuvânt înainte la acest volum. Deși au fost destui factori ce mă îndemnau să nu o fac, considerând că aceste istorisiri își vor face singure treaba față de cel ce își dorește, ce caută acest lucru... totuși, după cum vedeți, am decis să o fac. Vreau să încep prin a vă spune puțin despre cum am ajuns aici, despre ce anume m-a ajutat, inspirat și, în cele din urmă, m-a determinat să pun cuvinte pe hârtie.

Deși am fost interesat, fermecat chiar, de povești încă de mic și am cochetat cu niște mângăleli în clasele primare, acestea au fost mai mult cele cerute de profesori și câteva gânduri rătăcite pe ici și pe colo. Niciodată nu le dădusem o mare importanță, însă realizasem că îmi vin destul de ușor, de natural și că îmi aduc o anumită plăcere, fie ea puțin stranie, incomodă. Observasem, la cele corectate, recenzate de către cadrele în cauză, că mă și descurcam onorabil, să zicem. Foloseam însă această ușurință mai

mult pentru a scăpa de teme, compuneri și examene sau pentru a face bășcălie cu colegii, prietenii mei buni din vremurile școlare, atunci când mă rugau să îi ajut cu ale lor.

Viața mea a luat, ușor-ușor, cu fiecare an, cu totul alte turnuri și alte direcții față de lumea literară, față de lumea poveștilor. De când am cochetat ultima dată cu acea lume, din gimnaziu, unde puneam în scenă piese de teatru, am ajuns apoi la clasa de arhitectură a Liceului de Artă și, după aceea, în laboratoarele Universității de Medicină. Nu au fost pe placul meu nici una, nici cealaltă. Dacă însă, în liceu, măcar cochetam cu lumea artei, din facultate mă depărtasem în totalitate și simțeam asta. Simțeam că trăiesc viața altcuiva. Mă frământa, mă consuma, mă devora chiar pe dinăuntru ceva, cu adevărat, fără a-mi putea da seama ce. Realizam că nu îmi place unde sunt, însă nu aveam capacitatea, instrumentele și experiența pentru a putea vedea și soluția. De fapt, nu realizam nici calea greșită pe care mă aflam. Credeam că totul se va corecta de la sine cumva, cu timpul. Nu puteam observa nici celelalte cărări, de asemenea greșite, cele uzuale, ce poate cu toții le încercăm și pe care am tot continuat să merg, în speranța unei eventuale vindecări, ce era imposibil să vină în acel fel și pe acele drumuri. Această pierdere de sine, această durere constantă, a stârnit în mine și ceva bun însă. Am reînceput a scrie tot mai des. Gânduri, păreri despre lume, despre trăirile mele și despre ce vedeam eu în jur. Apoi, poate o conversație auzită în tren sau o situație. Mereu mă simțeam mai bine... dar, după, atunci când carnetul se închidea, trebuia să revin tot acolo, unde acel bine dispărea

în totalitate sau stătea la cheremul unor factori externi, primitivi, încercând astfel cumva să supraviețuiască.

Așa se face că am ajuns la un pas cu adevărat important, atât pentru mine, cât și pentru acest volum de povestiri despre a cărui creație vreau să vă spun. Era iarnă, undeva chiar în preajma sărbătorilor, și mă aflu la plimbare într-o pădure, în afara țării. Eram cu iubita mea de atunci, una dintre persoanele cele mai importante în găsirea drumului meu în viață. Din motive personale, nu voi detalia și nu voi spune cine este, deși sper că știe asta, știe cât a însemnat pentru mine și că mi-a fost, Draga. Așadar, ne plimbam într-o pădure ce părea curtea din spate a acelei mici localități. Era drumul de legătură cu școala din zonă, unde trebuia noi să ajungem. Nu știu dacă a fost locul, momentul, persoana de alături sau dacă doar era timpul. Poate au fost toate laolaltă. În acel loc pitoresc însă, la propriu rupt din cele mai minunate povești, cu poteci de o frumusețe pe care și filmele *Disney* ar fi geloase, ochii mei au căzut pe o zonă, un spațiu ascuns între patru copaci, ce nu își găsea deloc potrivirea cu restul pădurii perfecte, idilice. Acea zonă întunecată, umedă, pierdută într-un loc de altfel uscat, a deschis ceva în mine. Când am ajuns în fața carnetului de scris, a fost precum aș fi descoperit înăuntrul meu o nouă lume, am dat pur și simplu condeiului o nouă direcție. Una ce nu știam că este posibilă. Atunci am început să pun pe hârtie, pentru prima dată, ficțiune. Câteva luni mai târziu, scrisesem o nuvelă. Este și acum cea mai lungă pe care am scris-o și una dintre cele pe care nimeni, niciodată, nu le-a citit. În

comparație cu majoritatea din acest volum, ce alternează între realitate și ficțiune, tinzând mai mult spre una sau spre cealaltă, aceea a fost în totalitate fictivă, inspirată doar de acel loc atât de simplu, dar atât de bizar, de contrastant. Evident, am realizat cu timpul cum anumite personaje sunt ogliindiri ale mele sau ale altor persoane apropiate mie și cum chiar personajul principal ajunge captiv într-un loc întunecat, loc din care nu știe să iasă... ceea ce, evident, este similar cu locul în care eu mă regăseam în acea perioadă, din care scrisul a început să mă tragă încetul cu încetul spre salvare.

Am reușit să îmi dau seama cine sunt și ce anume sunt menit să fiu. Un povestitor. Da, suntem mai multe în această viață, de toate chiar. Nu trebuie să ne ștampilăm, doar ne limităm astfel. Unele dintre ele reprezintă însă acea chemare despre care se tot vorbește. Le poți recunoaște, pentru că îți vei petrece toate zilele căutându-le. Vei simți atunci când te vei lovi de ele. Poate nu știi ce este acel ceva, dar știi că este important pentru tine, că îți oferă o pace aparte, una cu tine însuși și cu cine simți că ești cu adevărat. Când vei afla însă și ce este, atunci te vei simți întreg pentru prima dată. Dar acela va fi doar un nou început. Va trebui apoi întreținut. Lucrat, dezvoltat. Ca orice. Se va simți însă diferit de orice trăit până atunci, diferit de orice școală, de orice muncă, de orice emoție, de orice senzație, de orice trăire. Vei ști că ți-ai găsit locul.

Calea mea de atunci a fost mult mai clară. Deși nu pot spune mai ușoară, totuși, s-a simțit astfel. Mi-am reluat și pasiunea pentru fotografie, luând și acest stil vizual de a

spune o poveste în serios. Cu timpul, acest drum m-a dus spre a termina și facultatea de cinematografie, alt domeniu aproape de sufletul meu. Sper ca, prin toate aceste căi, să pot fi povestitorul ce are să făurească lumi noi, cunoscute și necunoscute, să relateze aventuri trăite alături de oamenii unici ce se regăseau în viața lui în acele momente ce merită gravate în timp și să mențină în viață istorisirii ce i-au fost spuse și lui, la rândul său, ce l-au ajutat să ajungă să descopere cine este. Uneori vor fi reale, alteori ficțiunea le va altera, iar câteodată chiar ele vor altera ficțiunea. Le voi duce mai departe, la fel cum voi duce și amintirea persoanelor ce fie mi le-au spus, fie au devenit personaje în ele. Încerc să le ofer imortalizarea pe care poate o meritau, dar viața nu a fost în măsură să le-o ofere chiar ea.

Volumul în cauză este o odă a multor astfel de persoane speciale, a unor momente ciudate, uneori obscure, alteori hilare. O odă de narațiuni ce trec dintr-o lume în alta, trec de la realitate la ficțiune și de la ficțiune la realitate, intersectându-se, pierzându-se una în cealaltă, până nu se mai știe care e care, formând întregul ce poate au fost sortite să fie.

Ostrov

Doar ce terminasem unul dintre cursurile de la facultate, online, așa cum se practica de vreun an, de când a lovit pandemia. Nu mai rețin exact ce curs, poate istoria culturii. Era undeva în preajma prânzului... trecut puțin, chiar. Trebuia să mă mobilizez repejor, căci îmi începea în câteva minute partea a doua de muncă pe ziua respectivă, tura de după-amiază. Fără a-mi fi necesare măcar două sorbituri, am dat peste cap cafeluța, mi-am azvârlit catrafusele necesare în ghiozdan și am pornit în goană să ies pe poartă. „Aoleu, gusineții!”, m-a lovit deodată gândul către câini. „Ce bine că mi-am amintit!” Cum nu se sinchiseră să mă conducă la ieșirea din curte, leneși și răsfățați, eram cât pe ce să uit. Lăsam săracele bestii nehrănite întreaga zi. În fine, trebuia să înfulece și gura lor. Am făcut asta, le-am pus și apă proaspătă de la chiuvetă, Izvarna, după cum se laudă municipalitatea din Bănie, apoi chiar am ieșit val-vârtej din curte. Am scos telefonul

din buzunar pentru a alege piesa potrivită de ascultat în căști, pentru tipica-mi plimbare per pedes spre lucru. Cum spitalul era aproape, obișnuiam mai mereu a merge fie cu bicicleta, fie pe jos; soarele din acea zi strălucea orbitor. Dacă te opreai, respirai adânc și închideai puțin ochii, erai scaldat cum se spune în razele sale, încât simțeai cum îți încălzește până și sufletul. Era clar zi de plimbare la pas.

Înainte de a porni muzica, arunc o privire către trecerea de pietoni ce-mi iese zilnic în cale atât la plecare, cât și la întoarcere. O camionetă albă, mai păărăginită decât cea a lupului din desenele cu Droopy, dar și cam mare, aștepta la nici trei metri de mine, în dreptul trecerii, ca eu, în timp ce mă apropiam vertiginos de aceasta, să îmi fac mișcarea. Am făcut astfel din cap în semn de mulțumire șoferului și am pus pasul pe trecerea de pietoni. Nu am apucat a urma acel prim pas cu celălalt picior până la capăt, căci văd, pe partea cealaltă a șoselei, un bărbat înalt, cu un parpalac din acela, parcă din timpuri interbelice, negru, elegant, deși cam murdar, lung până la glezne. Pe cap purta o pălărie înaltă, de asemenea neagră, tipică tot vremurilor apuse de demult. Mă privea fix, surâzând ușor pe sub mustața-i subțire, moment în care mă blochez pe trecere, după nici trei pași făcuți, pentru a-l vedea mai bine. În totală sincronicitate cu această clipă bizară și cu un sunet monstruos de diesel surmenat, camioneta albă pornise din loc, de parcă eu nici nu aș mai fi fost încă acolo. Îngrozit, dar totuși cu o reacție promptă, dată cu siguranță de adrenalina secretată datorită șocului, sar un pas înapoi, țipând și înjurând șoferul, concomitent. Printr-o minune,

reșesc cumva să evit contactul, ce ar fi fost, probabil, unul definitiv pentru viața mea. Cretinul de la volan era însă de neoprit, continuându-și drumul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Am urlat după el o perioadă, în mijlocul străzii, ca din gură de șarpe, total în van însă. Hiperventilam. Realizăm că scăpasem. Când îmi liniștesc puțin bătăile inimii și respirația, ce a rămas mult timp panicată, privesc înapoi spre omul cu pălăria aceea bizară. Dispăruse.

Începeam să realizez cât de aproape am fost de a-mi pierde locul în tărâmul celor vii. Ajuns la muncă, contemplam uluit, deși, ce-i drept, încă în viață, asupra întâmplării. Mă bulversase atât șoferul, prin comportamentul său, cât și acel om misterios, ce m-a privit până în străfundurile întregii mele existențe parcă, în acel scurt moment. Gândurile mă purtau spre trecut, spre copilărie, spre o amintire, o poveste de fapt, o poveste neobișnuită, pe care mamaie, doar mie... și doar o singură dată, a avut curajul și tragerea de inimă să mi-o spună.

Întotdeauna, amintirea bunicii mele îmi umplea sufletul de bucuria și melancolia unor vremuri mai bune... pentru mine, cel puțin. Viața mea era infinit mai frumoasă cu ea alături, iar lumea în care trăim era, de asemenea, înzecit mai bună, când ea se afla încă printre noi. Părea... împlinită, părea... completă. Nimeni nu poate păcăli însă timpul, sfârșitul oricărui om fiind inevitabil. Nici măcar cei ce ar merita să o facă, așa cum era ea, nu sunt lăsați. Vorba ei „ce repede trec zilele omului!”, vorbă ajunsă precum un simbol, la noi în familie cel puțin, îmi trecea prin minte tot mai apăsător, de când timpul a făcut o victimă și din ea. Acum,

după cele întâmplate, simt că mă apasă atât de tare, de parcă și-a găsit o nouă casă înăuntrul ființei mele. Nu e ca și cum nu i-aș fi dat valoare încă de pe atunci sau că nu aș fi crezut-o, a spus-o practic întreaga ei viață, văzută prin ochii mei. E trist faptul că abia trecerea în tărâmul celor neînsuflețiți îți oferă un soi de nemurire printre cei ce se zbat, în lumea celor încă în viață. Paradox, poate chiar clișeu, știu, dar adevărat. Probabil, într-un fel macabru, omul ce spune anumite pilde trebuie cumva să își completeze, eventual, opera. În cazul de față, tristețea mea a fost dată de faptul că, pentru a completa opera acelei fraze, pentru a o duce la o rezonanță legendară, bunicii mele a trebuit să i se stingă și cea din urmă flacără a sufletului său minunat.

Mamaie a fost de toate în cei 88 ani petrecuți pe fața acestui pământ. De unele era conștientă că este, iar de altele, pur și simplu nu avea timp pentru a le conștientiza. Dacă vreodată, în cele din urmă, găsea cumva o portiță printre treburi, să analizeze lucrurile, precum teoretizarea mea asupra acelei zicale, nu le dădea în niciun caz importanță, având mereu ceva mult mai serios și real de făcut. Simpla pregătire a mesei, de exemplu – și spun simpla pentru că astfel făcea ea să pară prepararea celor mai gustoase și variate bucate. Belșugul culinar, cât și curățenia desăvârșită din jur păreau ceva simplu, întrucât asta era perspectiva pe care le-o oferea ea. Am observat apoi, la părinții mei, ce îi duc onorabil mai departe tradiția bucatelor fără egal și a curățeniei fără cusur, cât și la alți oameni, sau chiar pe propria-mi piele, că lucrurile nu stăteau deloc astfel; nici în ceea ce privește gătitul unor preparate, alături de care mai mereu ne „mâncam degetele”,

nici în menținerea unei curățenii de puteai „mânca de pe jos”. Nimic din ceea ce a făcut ea nu era, așadar, „simplu”. Zilnic, făcea aceste lucruri fără ca cei ce locuiau cu ea să vadă măcar, când sau cum le face. Cum însă aceasta nu este o biografie completă a ei, mă voi axa doar pe unul dintre acele, parcă infinite, talente ale sale.

Crescând alături de ea, mi se părea că Mamaie deținea o desăvârșită calitate de povestitor... de orator, mai precis. Cred cu tărie că acest har i se trăgea și din propria ei credință. Credința sa era în Dumnezeu, fără a fi însă o pătimașă a mersului la biserică săptămânal. Era mai degrabă genul „cu frica lui Dumnezeu”, un om ce nu ar face vreodată rău altuia, un om ce știa, așa cum Aristotel spunea, că singurul scop pe care ar trebui să îl avem în viață, singura intenție, obligație chiar, așa zice eu, este binele față de aproapele nostru. Mamaie se ruga pentru binele tuturor în fiecare seară. Ea a fost persoana ce m-a determinat și pe mine, din copilărie, să fac asta. Acest lucru, din păcate, a fost mult timp absent în ceea ce mă privește, deși, am reușit să îl regălesc în cele din urmă, după mulți ani de rătăcire, la pachet cu liniștea sufletească, cu mulțumirea și aprecierea propriei vieți, oricum ar fi ea. Nu sunt sigur de ordine, asta în caz că ar fi fost vreuna. Ea dorea sincer ca tuturor să le fie bine, făcând tot posibilul și prin propriile-i acțiuni, mai mult decât prin rugile zilnice, ca acest lucru să se întâmple. Această credință, această spiritualitate mai degrabă, cât și acea moralitate s-au lipit și de mine într-un mod ireversibil.

Când eram mici, atât eu cât și fratele meu mai mare o stresam din cale afară, iar în cele din urmă, biruiam în a o face să ne povestească câteva dintre pățaniile spirituale pe

LBRIS

Călin Oțincelescu · SPRE TINE ÎNSUȚI
We know
books

care fie le-a auzit, fie, cu precădere, le-a trăit chiar ea. Eram terifițați și fascinați deopotrivă de fiecare dată și o rugam nebunește să ni le spună iar, iar, iar și iar. Una dintre cele trăite de ea, ce se întâmpla pe vremea când mama mea era doar o fetiță de nici 8 anișori, o să încerc să o relatez aici, în umila speranță că îi pot face parțial dreptate măcar, dar și cu dorința de a o immortaliza etern pe hârtie.

Așa cum vară de vară obișnuiam, mă regăseam pe meleagurile dunărene de la Cetate, alături de mamaie. Doar ce trecusem clasa a IV-a și mă întorsesem din vacanța grecească, în care fusesem alături atât de părinții mei, cât și de fratele meu mai mare. Ei continuaseră drumul înapoi la Ploiești, toți trei. Eu însă, nu. Încă îmi plăcea foarte mult timpul petrecut cutreierând ulițele comunei. Acea era o zi destul de mohorâtă pentru colindatul meu bezmetic, fie el aiurea cu bicicleta, fie cu prietenii pe undeva, așa ca am petrecut-o aproape pe toată în curte și în gospodărie, în compania bunicii mele. La un moment dat, tipica plictiseală specifică vârstei mă făcea să insist spre a-mi povesti „una din poveștile de speriat”, după cum le ziceam eu.

— Hai, mamaie, te roooog! O disperam. Oricareee! Cea cu cânila! Cea cu fusul! Sau cea cu biciul lu' nea Petrică!

— Lasă-mă în pace, mă, nebunule ce ești! Nu vezi că am treburi? Lasă-mă să-mi văd de ele! zise ea. Mă flituia, dar zâmbind, mustăcînd, de fapt. Eram însă pe modul teroare, pentru a obține ce-mi doresc și nu aveam de gând să dau înapoi.

— Ultima oarăăăă! Promiiiiit! mințeam însă... aș fi zis orice, pur și simplu, orice. Cum să renunț eu la viitoare istorisiri?

— Mă, tu n-ai să mă lași? zise gesticulând cu mătura de paie spre mine. Du-te de te joacă! Eh, comedia dracu', ia uite la el!

M-am prefăcut supărat. Sau, poate chiar eram. Nu îmi mai amintesc exact dar știam că era ultima mea șansă... și, de obicei, una extrem de eficace. Atunci m-a observat bosumflat, dar nu a zis nimic. Stăteam amândoi în curte; ea se apucase să spele jgheabul, iar eu, care roisem în jurul ei precum albina până acum, mă așezasem pe scara de la intrarea în bucătărie, fix în spatele ei, cu un chip de câine milog în dotare. Se mai tot întoarse spre mine, iar cum eu nu cedam deloc, după ce termină de spălat, se șterge pe șorțul ce-i proteja capotul cu mozaic floral roșu cu verde și apoi vine către mine, apropiindu-și fața de supărarea mea puerilă și, cu o mutră cam serioasă, îmi zise:

— Ia zi, Nică, vrei să îți spun eu o întâmplare pe care nu am mai spus-o până acum nimănui? Nici măcar lu' frate-tău?

Eu, deja încremenit de privirea ei mult mai severă decât de obicei, simțeam că urmează să-mi ating scopul, acela de a dormi tremurând de frică, sub pătură. Mai mult, nu mă mai simțeam așa de sigur de ceea ce îmi doream. Totuși:

— Vreau! s-a auzit din gura mea, parcă fără să dau eu comanda.

— Treaba ta, foarte bine. Îți povestesc. Să nu îmi spui apoi, astă seară sau în zilele următoare, că nu poți să dormi sau să mă pârăști cumva lu' mumă-ta că te sperii eu cu poveștile! mi-a zis la fel de serioasă.

— Promit! mai mult de răspunsuri în doi peri nu eram capabil să mai dau, de emoții probabil. Îmi intrase tensiunea pe sub piele, fără să aud măcar o vorbă din acea poveste.

— Ia de pune-ți o cană de lapte și așteaptă-mă-năuntru. Mai tre' să dau de mâncare la păsări și să le închid în cotet. Apoi, vin și eu.

După aceea, bunica mea a și dispărut în curtea din spate. Odată rămas singur, vorba aceea, „maro în pantaloni”, am executat instrucțiunile. Fiecare drum spre bucătărie după lapte și cu laptele spre cameră a durat parcă o eternitate. Cum reușise oare să mă sperie înainte de a începe povestea?

Când, în cele din urmă a intrat și ea pe ușa casei, m-a găsit pe de-a întregul băgat sub păturică. Mi se mai vedeau doar ochii și degetele mâinilor. Laptele cald, de mult gălgâit deja, nu stăpânise prea mult din fluturașii ce zburdau de nebuni în burtica mea. Nu ajutase cine știe ce. Fără a mă lua în seamă, și-a făcut meticolos tabieturile ce-i precedau somnul, timp în care parcă stăteam pe ghimpi de frică, arzând de nerăbdare. Când, în sfârșit își face simțită prezența alături de mine, în cămașa de noapte, nu avea basma pe cap. Știind care e „bagamaua” mea preferată, o scoate din sertar, își prinde părul cu ea, se întoarce spre mine cu acel rânjet cumva atât ștregăresc, cât și rușinat, tipic ei și zise:

— Ești gata, muică? Eu, deși tot nu mă mișcam de sub păturica mea protectoare, am dat totuși din cap, în semn de aprobare. Zici că sigur vrei să îți spun acea poveste? a continuat ea. Eu doar am repetat mișcarea din cap de după prima întrebare. Treaba ta, cum dorești!

Se ridică pentru a închide obloanele și pentru a porni lampa cu care obișnuiam să dormim... care, ce-i drept, făcea o atmosferă bună de povești. După aceea, se așeză la loc în pat, în apropierea mea și îmi spuse:

— Toate acestea se petreceau în urmă cu aproape 40 de ani. După cum îți zisesem mai devreme, mamă-ta era doar

o fătucă de 8 anișori pe atunci. Era chiar mai mică decât ești tu acum. De fapt, sunt cu exactitate 37 de ani de la acea întâmplare. Așadar, totul se petrecea în toamna anului 1959. Începuse și școala de câteva săptămâni, așa că, pe lângă serviciul meu de la poștă, cât și croitoritul de acasă, trebuia zilnic să o duc și să o iau pe Clari de la școală, așa cum fac și cu mătaľuță toată iarna, când vin să stau cu voi la Ploiești.

În acel moment, eu am zâmbit.

— Nu te mai râde acolo, că stau să vă slujesc pe toți de una singură, de când am fătat-o pe mumă-ta! spuse ea, mai în glumă, mai în serios. Ce să fac, așa îmi trebuie, dacă am acceptat să mă căsătoresc cu un militar bețiv, care nu și-a dat vreodată interesul pentru mine sau măcar pentru fata lui, de când l-am luat și până să îl părăsesc de tot. Al dracu' tu, Vlade, cu beutura ta, cu tot! Spuse tare, privind în altă parte, parcă spre el. Apoi, continuă:

Așa... să revin la poveste. Cum eram cea mai bună croitoreasă din sat și cum toate cucoanele veneau la mine să le fac ținutele – rochii, costume, fuste și așa mai departe – îți imaginezi cât de frumos era îmbrăcată Clara mică, zilnic cu o altă rochiță. Avea toate culorile posibile! Era cel mai frumos copil din sat! Îi puneam mai mereu chiar și fundiță sau bentiță în păr, asortată cu ținuta aleasă.

În ziua despre care îți povestesc, îmi amintesc cum o dusesem la școală, îmbrăcată într-o rochiță albă cu buline roșii, iar în păr avea o fundă mare, mare de tot, tot de-a roșie. În piciorușe, purta niște pantofiori... roșii normal, eleganți, pe care îi făcuse tatăl lui Gicu, cizmaru', pe care îl chema... tot Gicu. A murit în urmă cu ceva ani, nu știu